

4.2.2022

Ehdotus jätelain ja Harmaan talouden selvitysyksiköstä annetun lain 6 §:n muuttamisesta – yhteenveto annetuista lausunnoista

1. Yleistä

Luonnos hallituksen esitykseksi jätelain ja Harmaan talouden selvitysyksiköstä annetun lain 6 §:n muuttamisesta oli lausunnoilla 18.10.–29.11.2021. Lausuntoja saatiin yhteensä 45 kappaletta, minkä lisäksi 3 tahoja ilmoitti, ettei sillä ollut lausuttavaa. Lausunnot saatiin oikeusministeriöltä, valtiovarainministeriöltä, liikenne- ja viestintäministeriöltä, sisäministeriöltä, sosiaali- ja terveysministeriöltä, puolustusministeriöltä, Suomen ympäristökeskukselta, Verohallinnon Harmaan talouden selvitysyksiköltä, korkeimmalta hallinto-oikeudelta, Turun, Helsingin ja Pohjois-Suomen hallinto-oikeudelta, Liikenne- ja viestintävirastolta, Ruokavirastolta, Kuluttaja- ja kilpailuvirastolta, Turvallisuus- ja kemikaalivirasto Tukesilta, Tullilta, kuudelta elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskukselta, Suomen Kuntaliitto ry:ltä, kahdelta jätelautakunnalta, kuntien jätehuoltoyhtiöiltä, teollisuuden, kaupan alan, jätealan ja liikennealan etujärjestöiltä, tuottajayhteisöiltä ja tuottajayhteisöjen edustajilta sekä yksityisiltä yrityksiltä.

Lausuntopyyntö ja siitä annetut lausunnot ovat saatavilla Lausuntopalvelu.fi –verkkopalvelusta¹.

2. Muutokset jätteen kuljettajien ja välittäjien hyväksymisedellytyksiin ja menettelyihin (22 §, 94–99 §)

Lausuntopalautteessa kommentoitiin eniten ehdotettuja muutoksia jätteen kuljettajien ja välittäjien hyväksymisen edellytyksiin (95 §). Lausunnonantajat kannattivat laajasti uudeksi jätehuoltorekisteriin hyväksymisen edellytykseksi ehdotettua liikennelupaa. Myös uutta luotettavuusvaatimusta eli sen tarkistamista, onko toimija hoitanut lakisääteiset velvoitteet kuten verot, vakuutusmaksut ja ilmoitusvelvollisuudet pidettiin tärkeänä jätealan tasapuolisen kilpailun ja harmaan talouden torjunnan kannalta. Toimijoiden luotettavuusvaatimusta kannatettiin myös siksi, että jätehuolto ja jätteenkuljetus ovat yhteiskunnallisina toimintoina kriittisiä.

Useassa lausunnossa kuitenkin ehdotettiin, että jätehuoltorekisteriin hyväksymisen edellytyksiin harkittaisiin luotettavuuden lisäksi laajempaa toiminnanharjoittajan taustan tarkistamista. Lausunnoissa katsottiin, että uuden edellytyksen, jonka mukaan toiminnanharjoittaja ei saa olla osoittanut kolmen edellisen vuoden aikana ilmeistä piittaamattomuutta jätelain säännöksistä, tulisi kattaa myös muiden lakien piittaamattomuuden kuin jätelain. Yhdessä lausunnossa ehdotettiin, että jätehuoltorekisteriin merkitseminen tulisi voida estää myös siitä syystä, että toimija olisi ilmeisen sopimaton harjoittamaan jätteen kuljettamista tai välittämistä johtuen muusta ilmeiseen piittaamattomuuteen verrattavissa olevasta aikaisemmasta toiminnasta.

Muutamassa lausunnossa katsottiin, että hyväksymisen edellytyksenä tulisi olla laajemmin koko rikostaustan selvittäminen, ainakin syyllistyminen ympäristörikoksiin. Rikostaustan tarkistamista korostettiin siitä syystä, että pienimuotoinen toiminta ei edellytä liikennelupaa, jonka saamiseksi toimijan tulee olla hyvämaineinen.

¹ <https://www.lausuntopalvelu.fi/FI/Proposal/Participation?proposalId=8ca03af3-002f-4600-9d50-68002b67c02c>

Pienimuotoisen toiminnan kohdalla katsottiin, että riski ympäristörikkomuksiin on korostuneempi. Myös päinvastaisia näkemyksiä esitettiin. Yksi jätehuoltorekisteröintejä tekevä viranomainen ehdotti harkittavaksi, onko luotettavuuden arvioiminen tarpeellista kaikkien kotimaisten toimijoiden osalta ottaen huomioon, että ilman liikennelupaa harjoitettava jätteen kuljettaminen on pääsääntöisesti varsin pienimuotoista eikä tällaisilta toimijoilta ole nykyiselläänkään edellytetty vakuutta.

Verohallinnon harmaan talouden selvitysyksikkö katsoi, että luotettavuuden arviointi tulisi ulottaa koskemaan myös yrityksen toiminnasta vastaavien ja päättävien luonnollisten henkilöiden toimintaan ja näiden kytkentöihin muuhun taloudelliseen toimintaan. Harmaan talouden selvitysyksikön mukaan elinkeinoluvan tai rekisteröinnin hakijan tai haltijan ollessa oikeushenkilö sen taloudellista luotettavuutta, eli julkisten velvoitteiden hoitamista tai riskiä niiden hoitamatta jättämisestä, ei voida kattavasti arvioida pelkästään oikeushenkilön omilla tiedoilla. Harmaan talouden selvitysyksikkö ehdotti, että ehdotettu luotettavuussääntely laajennettaisiin yrityksen vastuuhenkilöihin ja näiden muuhun toimintaan, mikäli vastaava muutos tehdään liikennelupaa hakeville osana muutettavana olevaa liikennelainsäädäntöä.

Muutama ELY-keskus toi esille, että jätteen kuljettajien ja välittäjien hakemusten käsittelijällä ei ole mahdollisuuksia selvittää luotettavasti toiminnanharjoittajan piittaamattomuutta jätelaista, koska tutkintapyyntöt eivät ole julkisia eikä jätehuoltorekisterihakemuksen käsittelijä ole niistä välttämättä tietoinen. Piittaamattomuuden selvittämisen katsottiin myös voivan olla työlästä.

Jätteen kuljettajilta ja välittäjiltä nykyisin harkinnan mukaan vaadittavista vakuuksista luopumista kannatettiin. Muutamassa lausunnossa tuotiin esiin, että esityksestä puuttuu harkinta siitä, tulisiko vakuus vaatia edelleen niiltä toimijoilta, joilla ei ole liikennelupaa tai jotka toimivat jätteen välittäjinä. Tätä pidettiin tärkeänä kilpailun tasapuolisuuden vuoksi. Myös Verohallinnon Harmaan talouden selvitysyksikkö huomautti, että liikenneluvan saaminen edellyttää myös vakavaraisuutta ja hyvämaineisuutta, joita ei nyt ehdoteta niille, joilla liikennelupaa ei ole.

Yksi lausunnonantajista katsoi, että lakiesityksen taustoituksessa olisi ollut mahdollista tarkastella edellytyksiä ja esteitä sille, että nekin jätteitä kuljettavat toiminnanharjoittajat, joilta ei vaadita liikennelupaa, otettaisiin liikennelupamenettelyn piiriin.

Kolmen vuoden välein tehtävää rekisteriotteen tarkistamista (98 §) kommentoitiin useassa lausunnossa. Lausunnonantajat olivat laajasti sitä mieltä, että hyväksymisen edellytyksiä tulee valvoa säännöllisesti, mutta katsoivat, että kolmen vuoden välein on liian harvoin, koska velvoitteiden hoitamisessa voi tapahtua nopeita muutoksia ja valvontaviranomaisen tulisi voida reagoida niihin aina tarvittaessa. Alan toimijat pitivät tärkeänä, että toiminnanharjoittajien toimintaedellytysten tarkastaminen säännöllisesti on viranomaisen vastuulla. Toisaalta ehdotettiin harkittavaksi, voitaisiinko kolmen vuoden välein tehtävästä jätehuoltorekisteriotteen tarkistamisesta luopua ja siirtää vastuu muuttuneiden tietojen ilmoittamisesta toiminnanharjoittajalle. Lausunnoissa kommentoitiin paljon myös sitä, että jatkovalmistelussa tulisi harkita, miten yhdellä viranomaisella oleva tieto (esim. liikenneluvan voimassaolo ja sen muutokset) siirtyisi automaattisesti toiseen rekisteriin. Otteiden tarkistamiseen toivottiin myös sähköistä järjestelmää.

Usea ELY-keskus korosti, että vakuusvaatimuksen korvaava luotettavuuden arvioiminen vaatii jonkin verran lisätyötä ja uuden opettelua. ELY-keskukset toivat esiin, että luotettavuuden arvioiminen voi johtaa erilaisiin tulkintoihin ja toiminnanharjoittajien eriarvoiseen kohteluun. Lausunnoissa pyydettiin myös ohjeistusta velvoitteidenhoitoselvitysten tulkitsemiseen.

Jätehuoltorekisteriin hyväksymiseksi tehtävien hakemusten osalta siirtymäsäännöksiin ehdotettiin yhden vuoden pidennystä hakemusten käsittelyn ruuhkautumisen estämiseksi, ehdotettujen kahden vuoden siirtymäajan lisäksi.

Hallituksen esitysluonnoksen ehdotusta velvoittaa ulkomaiset jätteen kuljettajat ja välittäjät, joiden toiminta ulottuu Suomeen (95 ja 95 a §:t), rekisteröitymään jätehuoltorekisteriin kommentoitiin verrattain vähän. Muutama lausunnonantaja oli sitä mieltä, että ulkomaisilta toiminnanharjoittajilta tulisi vaatia samoja hyväksymisen edellytyksiä kuten voimassa olevaa liikennelupaa kuin kotimaisilta toiminnanharjoittajilta. Yhdessä lausunnossa todettiin, että vastavuoroisen tunnustamisen (95 a §) osalta harkittaisiin, tulisiko rekisterimerkinnästä antaa valituskelpoinen päätös, jos hyväksymisen edellytyksenä on muita kriteereitä kuin voimassa oleva rekisteröinti toisessa EU-/ETA-maassa. Ulkomaisten toiminnanharjoittajien asiakirjojen kielivaatimuksia, joista ehdotettiin asetustasoista säänneltyä, kommentoitiin jonkin verran. Lausunnoissa ehdotettiin, että vain ulkomaisilla toiminnanharjoittajilla tulisi olla oikeus asiointiin englannin kielellä. Oikeusministeriö ehdotti lisäksi tarkennuksia tilanteisiin, joissa ulkomaalaiset toiminnanharjoittajat merkitään rekisteriin määräaikaaisesti.

Jätehuoltorekisteriin hyväksymisestä annettavista päätöksistä perittäviä maksuja kommentoitiin muutamassa lausunnossa. Uudesta päätöksestä perittävää maksua pidettiin korkeana suhteessa maksuun, joka peritään rekisteriotteen tarkistamisesta. Samoin hyväksymispäätöksestä perittävää maksua pidettiin korkeana niille toiminnanharjoittajille, joilla on liikennelupa, koska hyväksymisen edellytysten arviointi ei niiden tapauksessa vaadi yhtä paljon viranomastyötä kuin silloin, kun kysymyksessä on toiminnanharjoittaja, jolla liikennelupaa ei ole. Lausunnoissa ehdotettiin harkittavaksi, onko kaikilta tarpeellista edellyttää uutta hakemusta ehdotettujen hyväksymisen edellytysten muutosten johdosta vai voitaisiinko hyväksymiset käsitellä otteen tarkistamisina.

Ulkomaisten jätteen kuljettajien ja välittäjien hyväksymisen keskittämistä yhteen ELY-keskukseen (22 §) kannatettiin laajasti. Muutamassa lausunnossa ehdotettiin, että laissa säädettäisiin myös siitä, että ulkomaisten jätteen kuljettajien ja välittäjien valvonnasta vastaisi sama ELY-keskus, joka käsittelee näiden hakemukset. Yhdessä lausunnossa esitettiin, että kaikki jätehuoltorekisteriin liittyvät menettelyt keskitettäisiin yhteen viranomaisyksikköön.

Usea ELY-keskus kommentoi hyväksymisten keskittämisen vaikutuksien osalta, että ulkomaisten jätteen kuljettajien ja välittäjien keskittäminen yhteen ELY-keskukseen ei vapauta muissa ELY-keskuksissa resursseja jätelain valvontaan, vaan työmäärä lisääntyy siirtymävaiheen aikana, kun rekisteriin jo hyväksytyt hakevat uutta hyväksyntää.

Myös sähköisiin palveluihin kiinnitettiin huomiota ja lausunnoissa korostettiin, että palveluiden sujuva käytettävyys tulee varmistaa niin toiminnanharjoittajien kuin asian käsittelijöiden näkökulmasta.

Oikeusministeriö kommentoi jätehuoltorekisteriin ehdotettua luotettavuuskriteeriä suhteessa elinkeinonvapauteen ja katsoi, että sääätämisyjärjestysperusteluissa tulisi tarkastella perusteellisemmin luotettavuusvaatimuksen asettamaa rajoitusta suhteessa perusoikeuksien yleisiin rajoitusedellytyksiin. Lisäksi oikeusministeriö piti tulkinnanvaraisena uutta säännöstä, jonka mukaan jätehuoltorekisteriin tehty hyväksyntä voidaan peruuttaa, jos toiminnanharjoittaja ei ole enää luotettava ja peruste on luonteeltaan olennainen ja vakava. Oikeusministeriö ehdotti, että jatkovalmistelussa arvioitaisiin kriteerien täsmentämistä pykälätasolla tai arvioinnin tekemisen kuvaamista tarkemmin perusteluissa.

3. Jätehuoltorekisteriä ja tuottajarekisteriä koskevat tietopalvelut (142 a ja 142 b §:t)

Jätehuoltorekisteriä ja tuottajarekisteriä koskevia tietopalveluja kannatettiin laajasti. Jätehuoltorekisteriä koskevan tietopalvelun katsottiin palvelevan niin kunnallisten jätehuoltotoimijoiden, ammattimaisten jätteen haltijoiden kuin myös asukkaiden tarpeita, koska jatkossa tietopalvelusta voisi tarkistaa suoraan,

onko toiminnanharjoittajan hyväksytyt jätehuoltorekisteriin. Tietopalvelun katsottiin myös helpottavan jätehuoltopalveluita tarvitsevien tiedonsaantitarpeita ja esimerkiksi tarjouspyyntöjen kohdentamista oikeille tahoille. Tietopalvelun katsottiin myös korostavan entisestään rekisterissä olevien tietojen ajantasaisuutta ja oikeellisuutta.

Tuottajarekisteriä koskevan tietopalvelun osalta julkisen tietopalvelun katsottiin helpottavan tuottajavastuun valvontaa mahdollistamalla koko tuotteen hankinta- ja jakeluketjun tiedonsaannin rekisteröityneistä tuottajista. Tuottajayhteisöjen edustajat pitivät tärkeänä, että tietopalvelusta kävisi selvästi ilmi, mitkä tuottajavastuut tuottaja on hoitanut, ja että rekisteristä on haettavissa tuottajan rekisteröitymistiedot tuottajavastuualoittain ja tarpeen mukaan myös tuoteluokittain. Erityisesti akkujen osalta korostettiin, että tuottajavastuut ovat jakautuneet useammalle tuottajayhteisöille ja tietopalvelussa tulisi olla mahdollista jaotella tuotteet akkutyypeittäin.

Tuottajavastuurekisterin tietopalvelussa julkaistavien tietojen osalta pyydettiin selvennystä, saako tietopalvelusta tiedot tuottajaa vastaavasta toimijasta, joka tuottajan puolesta hoitaa tuottajavastuuta ja verkkokauppa-alustan ylläpitäjistä, jonka etämyyjä on valtuuttanut hoitamaan tuottajavastuun Suomessa.

ELY-keskukset pitivät tärkeänä, että tiedot siirtyvät näiden ylläpitämistä rekistereistä automaattisesti tietopalveluihin, jotta tietopalvelut eivät edellytä näiltä rekisterin ylläpitämisen lisäksi muita toimenpiteitä.

4. Siirtoasiakirjojen toimittaminen rekisteriin ja sen valvonta (121 b ja 131 §)

Lausunnoissa kannatettiin uutta siirtoasiakirjojen tiedoista perustettavaa rekisteriä. Sen katsottiin parantavan jätekuljetusten seuranta- ja läpinäkyvyyttä. Lausunnoissa katsottiin, että tiedonsiirron tulisi olla toimijoille mahdollisimman helppoa ja että siirtoasiakirjarekisteriin liittyvissä asioissa tiedottaminen ja toimijoiden opastus tulisi järjestää keskitetysti ja valtakunnallisesti.

Valvovat viranomaiset kommentoivat, että ehdotus jättää epäselväksi, kenen tehtäviin kuuluu valvoa siirtoasiakirjojen toimittamista rekisteriin ja määrätä tarvittavia toimenpiteitä, jos asiakirjoja ei toimiteta. Lausunnoissa nostettiin esiin myös, että toimittamisvelvollisuuden valvonta vaatii resursseja. Lausunnonantajat katsoivat, että jos asiakirjojen toimittamisvelvollisuutta ei valvota, on vaarana, ettei rekisteri ei paranna jätetietojen seuranta- ja jäljitettävyyttä. Lausunnoissa tuotiin myös esiin, että erityisesti jätteen kuljettajien velvollisuutta toimittaa siirtoasiakirjat rekisteriin, on vaikea valvoa. Viranomaisille katsottiin aiheutuvan lisätyötä siitä, että asiakirjat voi toimittaa sähköpostitse tai paperisina. Lausunnoissa ehdotettiin, että mahdollisuus toimittaa siirtoasiakirjat sähköpostitse tai paperisena olisi voimassa vain siirtymäajan, jonka jälkeen kaikkien toiminnanharjoittajien tulisi siirtyä käyttämään sähköisiä asiointipalveluja. Perusteluihin toivottiin täsmennystä tilanteisiin, joissa asiakirjat voi toimittaa sähköpostitse tai paperisina.

Alan toimijat esittivät pidempiä ajanjaksoja siirtoasiakirjojen toimittamiseksi rekisteriin. Lausunnoissa ehdotettiin, että viivytyksettömällä sähköisten siirtoasiakirjojen siirtämisellä tarkoitettaisiin ehdotetun muutaman päivän sijaan muutamaa viikkoa, jolloin tietojen siirto olisi mahdollista keskittää yhteen kertaan viikossa. Lisääjän tarvetta perusteltiin sillä, että jätteen vastaanottajien voi olla tarpeen täydentää siirtoasiakirjan tietoja, kun jätteet on punnittu, erityisesti siirrettäessä sähkö- ja elektroniikkalaiteromua sekä paristoja ja akkuja. Yksi lausunnonantaja katsoi, että paperisista siirtoasiakirjoista tiedot pitäisi siirtää ehdotettua kolmea kuukautta nopeammin, koska esityksen tulisi ohjata sähköisten järjestelmien käyttöönnottoon.

Muutamassa lausunnossa tuotiin esiin myös se, että rekisteriä rakennettaessa tulisi huomioida ja tarvittaessa poissulkea mahdollisuus, että samaa jätesirtoa koskevat tiedot toimitettaisiin rekisteriin useamman kerran, esimerkiksi jätteen lähettäjän ja vastaanottajan toimesta. Yhdessä lausunnossa tuotiin esiin, että lietekuljetuksia koskee myös jätelain 39 §, jossa on sääntelyä jätteen kuljetuksia koskevien tietojen toimittamisesta viranomaiselle ja lausunnossa katsottiin, että päällekkäisyydestä tulisi pyrkiä eroon.

5. Muun rekisterisääntelyn muutokset (100, 142, 143 ja 143 b §:t)

Lausunnossa kommentoitiin myös jätelain muuhun rekisterisääntelyyn ehdotettuja muutoksia, joilla selkeytetään rekisterinpitäjän vastuita ja tiedonsaantioikeuksia jätehuollon rekistereistä.

Muutamassa lausunnossa kysyttiin, voiko kunnan ympäristönsuojeluviranomainen vastata 142 §:n mukaisesti jätehuoltorekisteriin tallettamiensa tietojen oikeellisuudesta olematta kyseisen rekisterin rekisterinpitäjä.

Valtiovarainministeriö katsoi, että esityksen jatkovalmistelussa tulisi selkiyttää muutosehdotusten vaikutuksia tiedonhallinnan vastuisiin, mm. tietovarannon tuotantorakenteen muutokset sekä velvoitteet oma-aloitteeseen tietojen antamiseen rekisterinpitäjälle.

Oikeusministeriö ehdotti, että esitysluonnoksen jatkovalmistelussa arvioitaisiin, voisiko rekisterin ylläpitäjän käsitteestä luopua, koska EU:n tietosuojaa-asetus ei tunne kyseistä käsitettä. Pirkanmaan ELY-keskus katsoi, että rekisterinpitäjän oikeudellinen rooli ja asema jäävät ehdotuksessa jossain määrin epäselväksi ja esitti toimivampana ratkaisuna, että rekisterin teknistä ylläpitoa hallinnoisi joko ELY-keskusten yhteinen KEHA-keskus tai ympäristöministeriö.

Lausunnoissa kannatettiin 143 §:ään tehtyjä muutoksia, jossa ehdotettiin kunnan jätehuoltoviranomaiselle velvollisuus antaa tietoja jätteiden kuljetuksia ja biojätteen käsittelyä koskevasta rekisteristä kunnallisille jäteyhtiöille ja tietyillä edellytyksillä myös pakkausten tuottajayhteisölle. Jätealan etujärjestö kuitenkin piti ehdotusta ongelmallisena. Sen mukaan ehdotus hämärtää viranomaisen ja kunnan yhtiömuotoisen jätelaitoksen rajaa ja heikentää luottamusta kunnan jätehuoltoviranomaisen viranhaltijan toiminnan itsenäisyyteen. Muutamassa lausunnossa todettiin, että rekisteristä luovutetaan tietoja jo nykyisin kunnan jätelaitoksille ja perusteluihin ehdotettiin lisättävän tätä koskeva selkeytys. Myös säännöksen sanamuotoihin ehdotettiin eräitä täsmennyksiä.

Ehdotettuja 143 b §:n tiedonsaantioikeuksia kommentoitiin myös useassa lausunnossa. Jätealan etujärjestö ehdotti, että perusteluissa avattaisiin siirtoasiakirjat sisältävän rekisterin tietojen julkisuutta. Sen mukaan jätehuollossa toimivien yritysten näkökulmasta jätetiedot ovat monelta osin liikesalaisuusluonteisia ja tiedoilla on vaikutusta yritysten keskinäiseen kilpailuasetelmaan, mutta viranomaiset kuitenkin rinnastavat jätteet muihin julkisiin päästötietoihin. Järjestön mukaan tätä tulkintaa tulisi harkita eri näkökulmista. Sen mukaan siirtoasiakirjarekisteristä ei ole tarpeen antaa tietoja kunnan jätehuoltoviranomaisille, koska näillä on jo käytössään jätteiden kuljetusrekisteri, joka sisältää tietoja lietteiden kuljetuksesta. Lausunnossa vastustettiin myös jätteiden siirtoon osallistuvien tahojen tiedonsaantioikeutta siirtoasiakirjarekisterin tietoihin liikesalaisuuteen vedoten. Lausunnossa ehdotettiin, että kuljettajilla ja vastaanottajilla olisi oikeus vain rekisterin sellaisiin tietoihin, joiden avulla jätteiden kuljettaja tai vastaanottaja voi varmistua siitä, että niillä on tarvittavat oikeudet kyseisen jäte-erän kuljettamiseen tai vastaanottamiseen.

Ruokavirasto ehdotti, että sen toimialan valvontaviranomaiset saisivat tiedonsaantioikeuden siirtoasiakirjarekisteriin niiden valvoessa sivutuotelainsäädäntöä, jos on syytä epäillä vilpillistä toimintaa eri lainsäädäntöjen mukaisten vaatimusten noudattamisessa.

6. Muut kommentit esitysluonnoksesta

Sisäministeriö ja sosiaali- ja terveysministeriö esittivät veloitteidenhoitoselvityspalvelun käyttöönottoa laajemminkin ympäristölupamenettelyyn ja valvontaan. Sisäministeriö katsoi, että ympäristöpuoli on jäänyt tältä osin kehityksessä jälkeen muita viranomaisia. Yksi vahva ympäristöriskosten ennalta estämisen keino voisi näiden mukaan olla, että ennen kuin toiminnanharjoittajan ympäristölupa tai muu toiminta aloitetaan, tarkasteltaisiin, onko liiketoiminnan edellytykset, kuten luottotiedot sekä varallisuus, olemassa.

Jätealan etujärjestö toi esiin toiminnanharjoittajien kokemuksen siitä, että valvonta painottuu tunnettuihin ja suurimpiin toiminnanharjoittajiin, jolloin valvonnan ulottumattomiin jäävät pienemmät toimijat, jotka voivat osoittaa piittaamattomuutta lainsäädännöstä. Se esitti, että sopivassa vaiheessa eri viranomaisten roolit ennakkomenettelyissä ja valvonnassa kuvattaisiin kokonaisuutena, jolloin voitaisiin tunnistaa päällekkäisiä tehtäviä, päällekkäisen tiedon käsittelyä ja valvonnan katvealueita.

7. Luonnos jäteasetuksen muuttamisesta

Muutama lausunnonantaja kommentoi lausuntopyynnön liitteenä ollutta jäteasetusluonnosta. Eniten lausunnoissa kiinnitettiin huomiota jätehuoltorekisteriä koskevien hakemusten, lomakkeiden ja hakemuksesta annettavien päätösten kielivaatimuksiin. Lausunnoissa esitettiin, että vain Suomen ulkopuolelle sijoittautuneiden toiminnanharjoittajien asiakirjat voisivat olla englannin kielisiä. Oikeusministeriö katsoi, että jos asiakirjoja ei voi toimittaa viranomaiselle kaikilla EU-kielillä, tulisi harkita asiasta säätämistä lain tasolla.